

Arrest

nr. 104 735 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LEMMENS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Afghanistan en van Pashtoun origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Ahmadkhel in het district Khogyani van de provincie Nangarhar.

Uw vader had een CD- en DVD-zaak. Ongeveer 6 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg uw vader problemen. Er kwamen mensen bij uw vader om te vragen zijn zaak te sluiten en met hen mee te werken. Ze stelden dat uw vader hen informatie moest doorgeven over buitenlanders die passeerden op de weg waar de winkel van vader lag. Uw vader weigerde dit en vroeg hem met rust te laten. De dag nadien vielen deze personen jullie huis binnen. Ze namen uw vader mee. Drie dagen later lieten ze het levenloze lichaam van uw vader achter bij de winkel. U nam het werk van uw vader over. Ongeveer 6 maanden later kreeg u hetzelfde probleem als uw vader. U nam dadelijk contact met uw oom die u zei naar Jalalabad te komen. Na 10 dagen vroeg uw u om uw moeder en broers te gaan halen en hen

naar Jalalabad te brengen. Op weg naar huis werd u tegengehouden door Taliban. U werd geblinddoekt en meegenomen naar een onbekende plaats. Er zaten nog jongens. De Taliban spraken over de Islam en u kreeg films te zien over de Jihad. U zat er ongeveer vier dagen toen u van Taliban een vest vol explosieven kreeg. U werd achtergelaten op een weg waar voertuigen van buitenlanders en het leger zouden komen. U diende de vest te laten ontploffen indien er een konvooi van die voertuigen naderde. Op het ogenblik dat er een konvooi van voertuigen van buitenlandse troepen in uw richting reed zette u zich in het midden van de weg en toonde de bomvest die u aan had. U vroeg hen om hulp. Er werd een brigade gebeld om de bom te ontmantelen. U ging naar huis, maar enkele dagen later kwamen Taliban naar de moskee. Zij vroegen aan de dorpsouderen om u aan hen uit te leveren. De dorpsouderen verwittigden u en stelden dat u beter kon vertrekken. U ging opnieuw naar uw oom in Jalalabad. U verbleef een tiental dagen bij uw oom toen u van hem vernam dat uw CD-winkel opgeblazen was door een persoon aan wie uw vader nog geld verschuldigd was en die van u eiste dat geld nog te betalen. Daarop besloot u te vertrekken.

U reisde vanuit Afghanistan via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u 2 maanden verbleef. Vanuit Griekenland reisde u via Italië en Frankrijk naar België, waar u op 3 september 2011 aankwam en op 5 september 2011 asiël vroeg.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara, een verklaring van de ouderen van uw dorp en enkele foto's neer.

B. Motivering

Gezien uw minderjarige leeftijd op het ogenblik van de door u aangehaalde feiten en het gehoor op het Commissariaat-generaal wordt niet van u verwacht dat u op elke vraag uitgebreide en gedetailleerde antwoorden weet te bieden. Door uw dermate vage, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen kan toch geen geloof gehecht worden aan uw asiëlrelaas.

In de eerste plaats rijzen er twijfels over het door u geschetste profiel van uw vader en u als eigenaars van een CD/DVD-winkel. Zo weet u - hoewel u beweert 6 maanden autonoom in de winkel te hebben gewerkt en u stelt dat u ook eerder bij uw vader in de winkel kwam – quasi niets te vertellen over de aan- en verkoop van CD's en DVD's. Zo kunt u niet zeggen voor hoeveel geld een CD of een DVD werd ingekocht en blijkt u niets te weten over de wijze waarop uw vader en/of u de stock van CD's en DVD's regelde. (CGVS, p. 11). Van iemand die daadwerkelijk gedurende enkele maanden een CD en DVD winkel heeft uitgebaat mag minimaal verwacht worden hierover iets te weten of te kunnen vertellen. Het door u aangehaalde argument dat u enkel de goederen verkocht die uw vader al in stock had is niet overtuigend aangezien uit uw verklaring duidelijk kan worden afgeleid dat u van plan was de winkel van uw vader gewoon verder uit te baten. Door uw problemen moest u de winkel echter sluiten. Zo ook kunt u niet aangeven hoeveel CD's uw vader gemiddeld per week verkocht en u kunt evenmin een getal plakken op het aantal CD's dat u zelf wekelijks verkocht in de periode dat u de winkel uitbaatte (CGVS, p. 11). Verder kunt u geen titels geven van Engelse films die u in uw winkel verkocht (CGVS, p. 12). Voorts is het weinig aannemelijk dat u zelf niet op de hoogte bent van de eventuele uitstaande schulden van uw vader en u dit via uw oom moet vernemen. Het is overigens weinig overtuigend dat u ook niet kunt aangeven hoeveel schulden uw vader had bij de persoon die uw oom na de dood van uw vader daarover contacteerde en later uw winkel opblies (CGVS, p. 12). De waarachtigheid van uw relaas is hierdoor aangetast.

Bovendien blijken uit een vergelijking van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS), en de door u ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal enkele tegenstrijdigheden die de kern van uw relaas betreffen en die de geloofwaardigheid van uw asiëlrelaas verder ondermijnen. Zo verklaart u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u de aanslag moest plegen op een konvooi van voertuigen nadat de Taliban u via de telefoon zou hebben laten weten dat het konvooi tegen wie u de aanslag moest plegen in aantocht was. Volgens uw verklaringen kreeg u die telefonische oproep effectief. Toen u evenwel zag dat het ging om een konvooi van buitenlandse voertuigen, stak u echter uw handen in de lucht en vroeg u om hulp (vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw gehoor voor het CGVS stelt u echter dat de Taliban u gewoon achterlieten en zij u niet telefonisch gecontacteerd hebben om de aanslag te laten uitvoeren (CGVS, p. 16). Verder stelt u in de vragenlijst dat u een aanslag moest plegen op een konvooi van buitenlandse troepen (vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw interview voor het CGVS stelt u nochtans dat de troepen waarop u een aanslag moest plegen troepen van het Nationale leger van Afghanistan waren. Bij uitdrukkelijke confrontatie met uw verklaringen in de vragenlijst ontkent u ooit te hebben gesproken over een aanslag op buitenlandse troepen en geeft u uitdrukkelijk aan dat het ging over een aanslag op Afghanen; het leger (CGVS, p. 16). Voorts stelt u in de vragenlijst dat de Taliban na uw ontsnapping een brief stuurden naar de dorpsraad met de vraag u aan hen uit te leveren (vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS zegt u echter dat er geen brief is geweest maar dat de Taliban naar de moskee kwamen om aan de dorpsouderen te vragen om u aan hen uit te leveren (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met de

discrepanties stelt u het niet meer te weten of beweert u zonder meer dat de andere verklaringen fout waren, wat niet ernstig en afdoende is.

Voorts is door u beschreven gang van zaken is in tegenspraak met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Dat geen enkele van deze elementen aanwezig is in het door u voorgehouden relaas, roept ernstige vragen op. Ook het feit dat u quasi zonder voorbereiding een zelfmoordaanslag moest plegen roept vragen op. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zowel mentaal als fysisch zou worden voorbereid voor een dergelijke opdracht. Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt bevestigt dit overigens. Er wordt gesproken over jarenlange indoctrinatie - in hoofdzakelijk Pakistaanse madrassas - waarbij een aantal jongeren na een tijd worden geselecteerd om speciale klassen te volgen. Na drie tot vier jaar zouden die jongeren dan klaar zijn voor een zelfmoordaanslag. Deze informatie spreekt dus van een doorgedreven en langdurige opleiding tot zelfmoordterrorist, wat niet strookt met uw verklaringen.

Gelet op wat voorafgaat kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. De door u neergelegde stukken hebben immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. De foto's kunnen bovendien om het even wanneer en om het even door wie zijn genomen en uw taskara bevat enkel informatie over uw identiteit, die niet ter discussie staat. Wat betreft de door u neergelegde documenten kan voorts nog worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Er dient echter vastgesteld te worden dat op basis van uw verklaringen redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precaire veiligheidssituatie in het district Khogyani kunt vermijden door u in de stad Jalalabad te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u er familie hebt waar u terecht kan, meer bepaald uw oom Mohammad Isak (CGVS, p. 4). U stelde dat die oom een winkel heeft en welstellend is (CGVS, p. 4). U geeft bovendien zelf aan dat u denkt dat uw oom nooit problemen heeft gekend in Jalalabad (CGVS, p. 5).. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact

ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker heeft op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vier uur lang verteld over wat hem overkomen is. Zijn verklaringen waren duidelijk en gedetailleerd. Hij heeft uitgebreid verteld over het uitbaten van de winkel na de dood van zijn vader. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft evenwel geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker de winkel uiteindelijk maar voor een korte periode heeft uitgebaat. Hij heeft gewoon de handel van zijn vader verder gezet met de bestaande stock. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient ook te begrijpen dat verzoeker dit deed als minderjarige, zonder enig diploma, zonder ervaring en dat een dergelijk winkeltje niet uitgebaat wordt zoals de gemiddelde westerse cd-handel. Het is dan ook onredelijk om verzoeker tijdens het interview een audit te laten maken met betrekking tot zijn winkel. De tegenstrijdigheden wijt verzoeker aan het verkeerd vertalen en noteren van zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Er zijn tevens een aantal zaken die verzoeker zich niet exact herinnert, hetgeen niet abnormaal is gezien het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en de interviews en door het traumatische karakter van hetgeen verzoeker overkomen is. Verzoeker is tijdens het gehoor niet geconfronteerd met de informatie omtrent rekrutering en voorbereiding van zelfmoordterroristen waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en kon er zich dus niet op verdedigen. Hij stelt dat zulke opleiding bij hem inderdaad niet het geval was. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat er echter van uit dat die indoctrinaties en jarenlange opleidingen de enige mogelijkheid zijn voor het opleiden en voorbereiden van een zelfmoordterrorist en vergeet dat zelfmoordaanlagen ook onder dwang gepleegd kunnen worden dat kan fysieke dwang zijn, maar ook chantage, door bijvoorbeeld te dreigen de familieleden van de potentiële zelfmoordterrorist te zullen doden. Verzoeker verwijst naar een artikel uit de New York Times, waaruit blijkt dat het er in vele gevallen amateuristischer aan toe gaat dan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schetst. Verder brengt verzoeker een brief bij van de ouderlingen van zijn dorp, maar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakt er zich gemakkelijk van af door te stellen dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is omdat er veel corruptie is. Op deze manier kan een asielzoeker nooit zijn relaas bewijzen en is het leveren van bewijs een onmogelijke opgave. Hier wordt dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Minstens zou aan verzoeker subsidiaire bescherming moeten worden toegekend. De provincie Nangarhar wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als een onveilig gebied beschouwd waarvan de inwoners subsidiaire bescherming zouden moeten krijgen. Verzoeker kan zich niet vestigen in Jalalabad. Hij heeft daar wel een oom wonen, maar heeft er nooit gewoond en heeft er geen enkele band mee. Bovendien geeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aan dat de situatie in 2012 verslechterd is, maar dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. De vraag kan dus gesteld worden of het wel verantwoord is om de reis te maken van Kabul naar Jalalabad. Een binnenlands vestigingsalternatief kan immers enkel worden tegengeworpen als het alternatief veilig te bereizen is. Uit de bestreden beslissing blijkt niet of de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze toets heeft uitgevoerd.

2.2. Ter terechtzitting d.d. 24 mei 2013 legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van de dorpsoudsten en een brief van de taliban.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker slaagt er vooreerst niet in aannemelijk te maken dat hij eigenaar is geweest van een cd en dvd winkel. Hoewel hij beweert gedurende zes maanden aan het hoofd te hebben gestaan van de winkel en ook eerder bij zijn vader in de winkel te zijn geweest (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6, 9 en 11), weet verzoeker immers niets te vertellen over de aan- en verkoop van de goederen. Zo weet hij niets over de wijze waarop zijn vader de stock regelde, weet hij niet hoeveel cd's zijn vader gemiddeld per week verkocht, noch hoeveel cd's hij zelf gemiddeld verkocht in de periode dat hij de winkel uitbaatte (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11). Daarnaast kan verzoeker geen enkele titel van een Engelse film noemen, hoewel hij wel stelt dat zij deze verkochten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 12). Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van de schulden van zijn vader en dit via zijn oom moest vernemen. Bovendien kan verzoeker ook niet aangeven hoeveel deze schulden bedragen, hoewel de persoon bij wie de vader van verzoeker schulden had de oom van verzoeker daarover contacteerde en de winkel zou hebben opgeblazen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10 en 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij de winkel slechts gedurende een korte periode heeft uitgebaat met de bestaande stock van zijn vader en dit deed als minderjarige zonder diploma, stelt de Raad dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij wel degelijk van plan was om de winkel gewoon verder te zetten, maar stelt dat hij moest stoppen omwille van de problemen die hij zou hebben gehad (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 9; stuk 16, vragenlijst CGVS, p.3). Er kan dan ook redelijkerwijze van verzoeker, die stelt dat hij na de dood van zijn vader de verantwoordelijke van het gezin was en genoeg verkocht om te zorgen voor zijn familie (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 11), verwacht worden dat hij verklaringen kan afleggen over de manier waarop de winkel werd uitgebaat en de inkomsten die hieruit werden gehaald. Verzoekers minderjarigheid kan dan ook geen geldige verschoningsgrond vormen voor zijn fundamentele gebrek aan kennis. Zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker fundamenteel tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een aanslag moest plegen op een voorbijrijdend konvooi. De taliban zou hem gebeld hebben op een gsm om hem te verwittigen wanneer zij in aantocht waren, waarop verzoeker om hulp zou hebben gevraagd (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen dat de taliban hem gewoon achterliet en dat hij niet gebeld werd (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 16). Daarnaast stelt verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat het om een konvooi van buitenlanders ging (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen dat het om het nationale leger van Afghanistan ging en ontkent hij ooit over buitenlanders te hebben gesproken (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 16). Tevens stelt verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de dorpsraad vervolgens een brief kreeg van de taliban om verzoeker aan hen uit te leveren (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker echter dat zij dit enkel mondeling vroegen aan de imam en dat er geen sprake was van een brief (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 17). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift deze tegenstrijdigheden tracht te weerleggen door het verkeerd vertalen en noteren van zijn

verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat de bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien stelt verzoeker voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en dat hij alle elementen heeft kunnen aanhalen die hebben geleid tot zijn vertrek. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zich bepaalde zaken niet meer exact kan herinneren door het tijdsverloop en het traumatische karakter van hetgeen hem overkomen is, stelt de Raad dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

2.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De Raad stelt tevens vast dat de door verzoeker ter zitting neergelegde brief van de dorpsoudsten en brief van de taliban niet voorzien zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.6. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man en heeft een oom in Jalalabad, die volgens zijn verklaringen welgesteld is. Bovendien wonen de moeder en de broers van verzoeker bij deze oom (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 4, 5 en 6). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij nooit bij zijn oom heeft gewoond en er geen enkele band mee heeft, stelt de Raad dat verzoeker voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij negen à tien dagen bij zijn oom heeft gewoond en zelfs in dezelfde kamer als zijn oom verbleef alvorens hij Afghanistan verliet. Bovendien stelt verzoeker nog contact te hebben met zijn oom en heeft deze oom zijn reis geregeld en betaald (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 4, 5 en 8). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken. Verzoeker brengt geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat een intern vluchtalternatief enkel kan worden opgeworpen als het alternatief veilig te bereizen is en zich afvraagt of het verantwoord is om de reis van Kabul naar Jalalabad te maken, stelt de Raad vast dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier wel degelijk blijkt dat het mogelijk is van Kabul naar Jalalabad te reizen via een veilige route. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF